

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№11 (13485)

СЕРЕДА, 25 червня, 2025 року

Шановні жителі громади!
Щиро вітаю вас з **Днем Конституції України!**

Основний Закон нашої держави – це не лише правова основа, а й символ незалежності, демократії та єдності нашого народу. У ці складні часи, коли ми щодня боремося за свободу, Конституція нагадує нам про головне – Україна є, була і буде вільною, суверенною державою, де найвищою цінністю є людина, її життя, права та свободи. Дякую кожному, хто наближає нашу перемогу – військовим, волонтерам, медикам, освітянам, рятувальникам, комунальникам, кожному небайдужому громадянину. Ваш щоденний внесок – це прояв справжнього патріотизму. Бажаю вам міцного здоров'я, витримки, родинного тепла та впевненості у завтрашньому дні. Разом ми подолаємо всі труднощі, бо на нашому боці – правда, закон і незламна віра в Україну! Слава Україні!

Олександр Журавльов, начальник Лиманської МВА

Інформації для
лиманців - наш
сайт zoria.info

САЙТ

ФЕЙСБУК

ВАЙБЕР

ІНСТАГРАМ

Цікаво! **ІСТОРИЧНА ВІКТОРИНА:**

“ПЕРЕВІР СЕБЕ”

Яка область України має найбільшу площу?

- А. Львівська Б. Одеська
В. Київська С. Дніпропетровська

Яка найбільша ріка в Україні?

- А. Дніпро Б. Дністер
В. Дунай С. Південний Буг

Яка область в Україні має вихід до двох морів?

- А. Одеська Б. Миколаївська
В. Херсонська С. Запорізька

Де знаходиться географічний центр Європи?

- А. Вінницька обл. Б. Рівненська обл.
В. Львівська обл. С. Закарпатська обл.

Де знаходиться резиденція Святого Миколая?

- А. Львівська обл.
Б. Івано-Франківська обл.
В. Київська обл.
С. Закарпатська обл.

У якому році відбулася битва під Крутами?

- А. 1914 Б. 1918 В. 1922 С. 1941

Як називався казачий човен?

- А. Сорока Б. Лібідь В. Качка С. Чайка

В якому році до України було передано Крим?

- А. 1917 Б. 1939 В. 1954 С. 1991

Хто заснував першу Запорізьку Січ?

- А. Богдан Хмельницький
Б. Іван Сірко
В. Дмитро Байда Вишневецький
С. Іван Мазепа

Хто з цих історичних діячів не був гетьманом України?

- А. Павло Скоропадський
Б. Симон Петлюра
В. Іван Виговський
С. Петро Дорошенко

10 : 1

РАХУНОК ГІДНИХ!

Відбулось чергове свято футболу на АТ “Укрзалізниця”. На столичному, розбитому ворожими ракетами, стадіоні “Локомотив”.

П'ятнадцять команд з усіх залізниць і служб “Укрзалізниці” грали у футбол з Великої літери. На зелене поле вийшли найлітші гравці з усіх параметрів АТ “Укрзалізниці”.

Лиманські локомотивники (команда “Локо”) грали на всю свою спроможність - красиво. Вони приборкали і серйозних суперників зі служби УЗ ВОХР з рахунком 10 : 1. Цей рахунок справжнім вболівальникам, сподіваюсь, щось нагадує?

А я нагадаю, що за “Локо” грали Сергій Зірка, Віталій Березюк, Олексій Ахметханов, Сергій Синяк, Ярослав Бридун, Денис Савастенок, котрі і по цей день живуть у Лимані. Очолював команду наша футбольна

На знімку:

Олександр Бридун з кращим воротарем турніру Олексієм і звичайно, із “ЗОРЕЮ”.

легенда - Олександр Бридун, а від Донецької залізниці, звичайно курував, Дмитро Борисенко. Наше “Локо” - у підсумку поште. А перемогла - Вокзальна компанія УЗ.

Велика вам шана, хлопці!

Відповіді на сторинці 4

Інтерв'ю з фронту!

Слава Україні!

КРОС «БОКСЕРА» ДЛЯ СИНЕРГІЇ

Дмитру Петровичу Олійнику незабаром виповниться 50 років. Народився він у Харкові. Там навчався. Закінчив успішно Харківський автодорожній університет за спеціальністю інженер – механік. Під час навчання займався боксом у ваговій категорії до 67 кілограмів. Брав участь у обласних змаганнях, в багатьох Всеукраїнських турнірах. Його друзі називали між собою «Боксером». Та і в ЗСУ у нього боксерський позивний «Крос». А Крос - це прямий удар, один із найсильніших та ефективніших ударів у боксі, який Олійник вважає своєю «коронкою».

Потім батьки переїхали до Лиману і родина Дмитра проживала поруч з відомим у місті кафе «Меридіан». Деякий час Дмитро працював у АТП (у автобусному парку) механіком, а потім водієм на міських та сільських автобусах. А за кілька років перед війною, організував свій бізнес відпочинку на живописному березі сивого Сіверського Дінця у Святогірську. Було у нього і кафе, і пляж, і катамарани, човни. Так що розважитись і чудово відпочити було де і чим. Але у 2022 році прийшли «асвабадителі» і все розграбували та розбомбили... І тоді Дмитро Петрович по серйозному поміркував і з впевненою мотивацією пішов захищати Батьківщину від рашистів. А у нього – четверо дітей: три донечки і синуля. Забезпечивши безпечне проживання родині, два роки тому пішов служити у лави Збройних сил України і потрапив до 14 полку сил безпілотних систем (СБС). Хоча мріє у відпустці зібрати всіх разом і поїхати кудись відпочити.

прохав відповісти коротенько, якщо можна (у військових з цим строго), на кілька запитань. Про наше інтерв'ю, звичайно, ми з «Кросом» повідомили пресофіцера військового підрозділу.

❓ - Дмитре, як працює на Покровському напрямку?

- Якщо це розвідка, то у нас є БПЛА типу «крила» та «Мавіки». Якщо треба ураження, то в основному працюємо на «гарячих» напрямках.

Ворог використовує тактику малих груп. Важкими бомберами створюємо умови, щоб піхоті ворога ніде було сховатися, а потім FPV-дронами знищуємо. Все відстежуємо через стрімінгові платформи.

❓ - Чи використовує ворог важку бронетехніку?

- Наш підрозділ тут вже рік працює без ротації за весь цей час механізовані штурми противника бачили рідко. В основному, це піхотні штурми. Ми підтримуємо лінію від 0 до 7-8 кілометрів. Ворог не ризикує заїжджати на цю відстань, бо прекрасно розуміє, що це відразу вогневе ураження і смерть.

Суміжні підрозділи, які брали у полон противника, під час допиту виявляли цікаву інформацію: наприклад, росіяни були мобілізовані у грудні 2024 року, а у полон потрапили у січні - лютому 2025-го. І це чудово, адже життя російського солдата після «учебки» - всього 2 місяці. І це нам каже протє, що він не набуде бойового досвіду та передасть його іншим окупантам. У результаті буде постійне збільшення кількості смертей ворога на полі бою.

Командування буде гнати піхоту ворога у бій, а тут українські захисники будуть їх знищувати. Ось така виходить собі синергія (спільна дія елементів системи дає більше ніж їхня окрема дія).

❓ - Звідки отримуєте дрони?

- Держава нас забезпечує дронами тої якості, яку ми просимо, це дуже важливо. Звісно іноді буває брак, котрий ми швидко усуваємо. Але якщо ти в FPV-темі, тобі постійно потрібно щось «докручувати» - допилювати. Потім - це все тестується на позиціях, де працюють наші екіпажі. Проблема - не вистачає людей.

❓ - Які саме потрібні люди вашому підрозділу?

- Необхідні пілоти FPV-дронів, важких бомберів та «крил». Також водії, сапери, «фіксики», тобто ті, які вміють тримати у руках паяльник. Також потрібні будівельники, щоб будувати бойові позиції, адже їх завжди не вистачає та доволі часто доводиться змінювати.

❓ - Розкажіть про роботу пункту управління боєм?

На пункт управління стікається абсолютно вся інформація з усіх доступних джерел про місця розташування ворога. Там все аналізується і ставляться бойові завдання силам і засобам на виліт та ураження росіян. Пункт повинен бути максимально незалежний у роботі, а це генератори плюс два джерела Інтернету.

Дуже важлива взаємодія з суміжними підрозділами. Якщо йдуть штурмові дії противника, то ми за правилом проводимо перепитування, дорозвідку дронами, підтверджуємо та зафіксуємо цілі. Впевнившись, що це точно окупанти, знищуємо їх.

Це фронтове інтерв'ю я готував з солдатом Дмитром Олійником, нашим земляком, із самої запеклої точки Покровського напрямку, звичайно, по телефону. Хоча вже у ході підготовки газетного матеріалу, ми згадали один одного. Виявилось, що спілкувалися і у автобусі, котрим він перевозив містян, і зустрічалися на стадіоні «Локомотив», і є чимало спільних знайомих, ось такий наш Лиман, невеличке містечко на півночі Донеччини з голубими озерами і смарагдовим лісом і такими нескореними людьми, як герой цього інтерв'ю. До речі, Діма за знаком Зодіаку - Водолій. А Водолій - це волелюбний й незалежний чоловік, любить ризикувати та має свій погляд на світ. Він відповідає цим критеріям.

Ось такий він наш «Крос», «Боксер», «Водолій», лиманець - солдат ЗСУ Дмитро Петрович Олійник. Скромний, але справжній Герой.

Дмитра з побратимами за виявлений героїзм і мужність удостоєно високою державною нагородою: **Іменем Українського народу Головнокомандувач Збройних Сил України має честь нагородити солдата Дмитра ОЛІЙНИКА "Золотим Хрестом".**
Генерал ЗСУ Олександр СІРСЬКИЙ (наказ ГК ЗСУ від 28.04.2025 року за №299).

Таким Героям тільки - слава!

Олександр ПАСІЧНИК. Червень - 2025р.

На знімках:

- ✓ "Золотий Хрест" від Головнокомандувача генерала О. Сирського;
- ✓ солдат Д. Олійник з побратимом;
- ✓ наш земляк виїждить на бойове завдання.

Спочатку воював на Лиманському напрямку фронту (Колодязі, Нове, Невське). Був поранений у ногу. Пройшов лікування у шпиталі, реабілітацію повернувся до своїх побратимів, хоча міг і на «дембель» піти. Однак, став у військовий стрій, бо інакше не міг зробити. Нині б'ється з ворогом на Покровському напрямку, котрий зараз найгарячіший на фронті.

Спілкуючись з Дмитром Петровичем я відчув у ньому цікавого співбесідника і по-

РЕПОРТАЖ:
У ПРИФРОНТОВИХ СУСІДІВ

Село Студенок на Ізюмщині поступово відновлюється після пожежі, що сталася у вересні 2024 року. Вогонь знищив понад 300 будівель, включаючи житлові будинки та випалив близько 1620 гектарів лісу. Журналіст газети «Обрії Ізюмщини» відвідав Студенок, аби дізнатися, як живе населений пункт сьогодні. Ми поспілкувалися зі старостою громади Сергієм Коханом, який провів нам екскурсію селом та розповів багато цікавого.

СТУДЕНОК = ПІСЛЯ ВОГНЮ:

Як село відроджується після масштабної пожежі

Як для вас почалося повномасштабне вторгнення?

- Мабуть, як і всі, ми почули вибухи прильотів у Краматорськ. Перші дії та відчуття – це не розуміння, що робити, за що хапатися і що рятувати. А найперше – це ми разом із друзями поїхали до Ізюмського ТЦК. Там теж ще ніхто нічого не розумів. Але ми дізналися, де знаходиться тероборона і відправилися туди. Це було у перші дні березня.

Ситуація була критична. Не було нічого – ані боєприпасів, ані харчів, ані елементарного паперу для написання заяв. Один листок формату А4 ділили на чотири частини і писали заяви. Як фермер, я розумів, що можу чимось у даній ситуації зарадити. Звернувся до наших місцевих активістів. Почали збирати продукти, гроші на медицину. Навіть не очікував на таку реакцію від місцевих. За лічені хвилини майже кожне подвір'я збирало велику кількість провізії. Возили продукти і воду допоки це було можливо, навіть коли переїздили вже не було. Також допомагав з розселенням бійців.

І так було десь до 27 березня, коли ворог зайшов у Яремівку. Наші хлопці довго тримали оборону. Але першого червня Студенок було окуповано. Мости було підірвано 17 березня. Єдине сполучення було через Святогірськ. Люди зі Студенка масово виїздили, доки була така можливість. На жаль, з Яремівки виїхати не вдалося практично нікому, бо не встигли до того, що було підірвано міст. Деякий час була можливість передавати у Яремівку продукти і медикаменти човнами, але з 27 березня і цієї можливості не стало. На жаль, у той період загинули троє наших земляків – двоє з Барвінкового і один з Капитолівки.

27 березня я також з родиною виїхав з села. Наш будинок знаходився на видноті. Розуміючи чий він, рашисти могли вдарити по ньому в першу чергу. Саме так і трапилось – був один прямий вистріл з танка і п'ять влучань на ділянку загалом.

Що відбувалося на території громади під час окупації?

- На момент окупації у Студенку лишалося близько п'ятдесяти чоловік. Дехто повернувся у село під час окупації. Чим мотивувалися ці люди мені не відомо. Але знаю, що не схвалюю їхні дії. Грабувати людські обійстя і вивозити цінності допомагали деякі місцеві мешканці. Когось зараз судять, хтось переходується. Допомагали вони організовано. Свідки розповідали, що майно звозили мотоблоками. Побутову техніку, матраци, килими та інші цінності. Але були й ті, хто допомагав нашим захисникам, переховуючи їх у себе в домівках.

Яка доля самопроголошеного керівника громади?

- На жаль, йому дали тільки умовний термін. Наразі він проживає у селі з матір'ю. Отримує гуманітарну допомогу, веде господарство. Мешканці цієї ситуацією обурені.

Але ми гуманне суспільство і вчиняти самосуд чи ще якісь неправомірні дії не можемо.

Алея Слави. Чия була ідея та ініціатива її створення?

- На жаль, ми маємо таку алею, бо сталася ця страшна війна. Хотілося б, щоб такого не було в історії нашої країни. Коли ми повернулися до села, то знаходили рештки загиблих. Спочатку звісно було не зрозуміло хто це саме. Але після ексгумації та судмедекспертизи стало відомо, що це бійці батальйону Кульчицького, котрі вважалися зниклими безвісти. На жаль, окупанти навіть тіла загиблих використовували у своїх чорних цілях. Чи-то для хизування перед своїм народом, чи-то для залякування українців, вони звезли тіла чотирьох загиблих бійців до одного подвір'я і довгий час не дозволяли місцевим їх поховати. Приїздили знімали сюжети і таке інше. А вже пізніше, влітку, люди змогли їх поховати. Нормальним людям цього не зрозуміти. Бо українська сторона збирає рештки загиблих ворогів, хоча б з метою обміну.

Алея Слави – це необхідність. Не розумію, коли про такі справи говорять «не на часі». Так, неправильно сьогодні вкладати в це великі кошти. Можна зробити просто. Але, вшановувати пам'ять необхідно. У створення нашої Алеї ми не вклали жодної копійки з бюджету. Це ініціатива місцевих. Вони багато чого самі зробили. Підприємці відгукнулися і допомогли створити меморіал та Алею.

А почалося все з історії Олександра Піскунова. В 2014 році він воював підпозивним «Донбас», а в батальйоні Кульчицького він був під позивним «Меч». Першого червня, коли наші хлопці відступали, на краю лісу зав'язався бій. Олександр був поранений в плече і ногу, маючи кулемет, повідомив побратимам, що буде триматися до останнього. Близько години тривав бій, потім наші закидали ту місцину мінами і все затихло. Дружина Олександра, теж військова, довгий час наполегливо шукала його рештки. Вона була впевнена, що він десь тут і вона зможе його знайти, аби гідно поховати. Пошуки тривали довго, привозили вододлазів, опитували місцевих. І от один з місцевих згадав, що чув розмову окупантів про те як вони «ховали» укропа, котрий гідно тримався». Він показав місце, де це було. І, дійсно, там було знайдено рештки Олександра. Дружина його впізнала по металевій пластині у ключиці. На тому місці було поставлено хрест, але Вікторія хотіла ознаменувати місце козацьким хре-

стом. Запросили скульптора В'ячеслава Гутирю, аби він виготовив хрест. У тій частині лісу, де знайшли Олександра, місцевість болотяна. До того ж вирішили, що пам'ять про наших хлопців має бути на видноті, а не у лісі, де ніхто цього не бачитиме. Пам'ятний хрест за ескізом друга нашого скульптора, В'ячеслава Володимировича виготовив безкоштовно. Цей меморіал і став основою Алеї Слави.

Українська православна церква у Студенку?

- Товариш Олександра Піскунова, Дмитро, будучи військовим капеланом, приїхав освятити цей хрест. Я поспілкувався з ним про те, що громада хоче доєднатися до Української православної церкви. Завдяки його підтримці, ми громадою вже подали та зареєстрували в адміністрації Голови ХОВА Синегубова пакет документів на реєстрацію православної української церкви, першої на Ізюмщині.

Це необхідність, яку треба втілювати. Особливо в Ізюмі, де і сьогодні повно прихильників «руського міру», через який український народ має стільки біди. Якби ми стовідсотково були сильною здоровою нацією, то не було б цієї війни.

Як сьогодні живе громада? Чи доступний зв'язок та інформація?

- Громадою ми створили безпечний простір. Тут є комфортні умови для перебування дітей. Важливо дати дітям можливість спілкуватися, розвиватися, аби не втратили підростаюче покоління.

У підвалі було волого і брудно, особливо після перебування там рашистів. За сприянням волонтерів та меценатів, ми зробили тут ремонт. Було закуплено будівельні матеріали, меблі та інші необхідні речі. Ремонт робити місцеві мешканці, а також приїздили допомагати спеціалісти з Харкова. До речі, харківська організація «Волонтерська.іа» нас активно підтримує, надаючи різноманітну допомогу та психологічну підтримку. Був один випадок, коли одна меценатка, допомогла із закупівлею меблів та іграшок для дітей, котрі на час ремонту зберігалися у сільській раді.

Під час пожежі все це майно згоріло. Дізнавшись про це, вона закупила усі ті речі наново. Ми дуже вдячні такій небайдужості людей. Сьогодні ми маємо комфортне місце для перебування наших дітей. До нас приїзять волонтери, артисти, психологи. Вони надають різноманітну допомогу та психологічну підтримку. У селі працюють чотири крамниці та кафе. Ми майже повністю відновили провідний інтернет. Люди мають повний доступ до інформації.

Розкажіть, будь ласка, про пожежу, котра сталася у Студенку.

- Коли ми отримали інформацію

про те, що масштабна пожежа, котра розгорнулася в Оскільській громаді, буквально за пару годин досягне Студенка, одразу взялися до активних дій. Було зібрано усе чоловіче населення з лопатами та відрами, аби створювати перепони для вогню. До нас долучилася пожежна техніка. Паралельно тривала евакуація населення, зокрема, літніх людей та родин з дітьми. Та коли пожежа наблизилася, з'явилася нова проблема. Почали детонувати боєкомплекти, які знаходилися у лісі. Тоді було прийнято рішення про евакуацію абсолютного усіх. Ми сподівалися, що наш ставок нас врятує, але пожежа поширилася усюди. Було організовано автобуси. А на місцях тимчасового перебування людей, розгорнули гуманітарні штаби, куди підвозили продукти та необхідні речі. До процесу долучилися усі – і керівництво області та району, і волонтери, і прості мешканці. Після того, коли припинилися вибухи, трохи притих вітер, почали гасіння пожежі.

На щастя, з людей ніхто серйозно не постраждав. Вогонь повністю знищив 121 будинок.

Ці помешкання не підлягають відновленню. Пошкоджено 300 домоволодінь. З тих, хто проживав на момент пожежі у селі, 61 родина, залишилася без домівки. Ці люди переселилися до вцілілих будинків. Важливим кроком було те, аби цю подію прирахували до тих, котрі спричинені діями ворога. Є достатньо доказів цього. Це важливо тому, що в такому випадку постраждалі люди можуть звернутися до держави за компенсацією в рамках програми «Відновлення». Вже більшість людей отримали сертифікати. Окрім страшного факту того, що ми втратили багато будинків, людського життя, дуже засмучує те, що пожежа знищила більше 5 тисяч гектарів лісу. Село Студенок завжди було мальовничим, люди любили, плекали і оберігали місцеву природу. Сюди приїздили люди відпочивати, збирати гриби. Ліс давав нам не тільки кисень, а й життя. На відновлення лісу потрібні великі фінансові та людські ресурси.

Поспілкувавшись з Сергієм Коханом, ми дізналися багато цікавого про те, як живе Студенецька громада. Вражає ставлення очільника до своїх людей. Під час спілкування він постійно виказував турботу та небайдужість до мешканців. Особливо зазначив, що жодна родина не живе сьогодні у помешканні без опалення чи вікон. Навіть постраждалі фермери вже відновили свою діяльність. А сам тим часом живе у дивом вцілілій літній кухні, котру відновив, коли повернувся до села у 2022 році. Такий приклад відданості громаді надихає та дарує віру в те, що село відродиться в повному обсязі.

Костянтин ГРИГОРЕНКО.
Фото автора.

Волонтерство

АПТЕКАРІ ЗАВЖДИ НАПОГОТОВІ

Сім'я Долгополух (Володимир + Людмила) ведуть активну волонтерську діяльність навіть, перебуваючи у лавах ВПО у Полтавській області, Миргородського району, м. Заводське.

Це дружнє подружжя плете сітки для бійців ЗСУ. Та ще збирають елементи пластика, котрий йде на виготовлення протезів ветеранам цієї триклятої війни. А ще це подружжя дуже спортивне - щоранку пробіжка, розминка, віджимання від полтавської родючої землі (кожному із них майже по 70 років!). Володимир у свій час займався важкою атлетикою, а Людмила - во-

лейболом. До речі, вона хрещена мати гравчині національної збірної України з волейболу за номером дев'ять Станіслави ПАРФЬОНОВОЇ.

Я згадав не так просто, про родючу полтавську землю. Володимир Федорович та Людмила Георгіївна допомагають літнім людям з доглядом за городами. Поливають картопельку, зелень, пропушують земельку.

А впершу чергу, вони ведуть телефонний зв'язок з людьми, хто потребує аптечну допомогу. Адже ця сім'я аптекарів, дійсно, спеціалісти. Кожен із них до цих пір оперують трьома тисячами назвами ліків, котрі на часі в Україні.

Особисто від мене, спасибі вам аптекарі!

Олександр ПАСІЧНИК

ПАС новини ДЗЮДО

ЛИМАНСЬКА ДЗЮДОЇСТКА ВИБОРОЛА ЗОЛОТО!

На міжнародному турнірі з дзюдо «Grand Prix Michalovce 2025», який проходив у словацькому місті Міхаловце, блискуче виступила наша Лиманська дзюдоїстка Альона Незнаєва. Серед молоді до 23 років вона виборола золото! Вітаємо з перемогою!

З ювілеєм!

ЧЕРВНЕВА ТРОЯНДА

Ми, сусіди, люди не заздрісні, тому, коли відчинивши хвіртку на подвір'я зайшов знайомий чоловік з повним відром розкішних, різнокольорових троянд, відчували таку радість, ніби то вони нам призначалися. Але адресатом була зовсім інша особа, яку прекрасно знають наші земляки-лиманці!

Людмила Іванівна Чернишова!

Ой! І у багатьох усмішка раптово осяяла обличчя! Хтось вчився з нею в ЗОШ № 4, хтось працював у відділі освіти, ЗОШ № 3, а хтось не один пуд солі з'їв з вимогливым директором

дитячого притулку. Уявляємо, яке б грандіозне ювілейне свято було б у Людмили Іванівни, коли б Лиманщина мирним спокоєм чарувала.

І все ж! Ювілей відбувся! З келихом святкового узвару, з піснями на замовлення і з промовами від яких не лише у ювіляра голос від хвильвання тремтів, а очі, як кажуть, були на мокрому місці...

А вона, красива і щаслива не балувана останні роки увагами та розвагами за святковим ювілейним дружнім столом і, дійсно, почувалася розкішною трояндою... Хай і надалі життя цієї жінки буде бага-

та на присмні несподіванки! Миру, злагоди та любові Вам, шановна Людмилу Іванівно!

Валентина БИКОВА

КУПЛЮ ДОРОГОЇ КОРІВ, БИКІВ, ТЕЛЯТ, КОНЕЙ.

Вимушений забій

Живою вагою, САМОВИВІЗ.

☎ Контактні номери:
**095-470-51-72,
097-284-56-44.**

Андрій.

Лісове господарство

ВІДНОВЛЕНИЙ ТРАКТОР ЗНОВУ У ЛІСІ

Цієї весни до роботи повернувся трактор, котрий минулої осені підірвався на ворожій протитанковій міні. Інцидент стався 15 вересня 2024 року в Краснолиманському лісництві: тракторист лісгоспу дивом вижив після підриву.

Після тривалого лікування та реабілітації працівник вийшов на заслужену пенсію, а сам трактор було повністю відновлено та знову введено в експлуатацію. Машині фактично дали друге життя.

У надзвичайно небезпечних умовах праці та в період високої пожежної небезпеки кожна одиниця техніки має велике значення. Цей трактор став незамінним помічником у

створенні мінералізованих смуг і гасінні пожеж.

Протягом весни 2025 року на території державного підприємства «Лиманське лісове господарство» було створено 29,3 км нових мінералізованих смуг та проведено догляд за 9 км уже наявних, що розташовані навколо лісових насаджень.

Мінералізовані смуги — це протипожежні бар'єри, створені механізованим способом шляхом оранки ґрунту. На таких ділянках видаляються всі наземні горючі матеріали, щоб запобігти поширенню низових пожеж. Водночас в умовах постійних ворожих обстрілів лісових масивів, навіть подібні профілактичні заходи не завжди є ефективними.

На знімках: Трактор лесхоз: ДО та ПІСЛЯ РЕМОНТУ

Пресслужба ДП «Лиманський лісгосп»

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ДО ІСТОРИЧНОЇ ВІКТОРИНИ "ПЕРЕВІР"

1. Одеська **СЕБЕ**
2. Дніпро
3. Херсонська
4. Закарпатська обл.
5. Івано-Франківська обл
6. 1918
7. Чайка
8. 1954
9. Дмитро Байда Вишневецький
10. Симон Петлюра

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст випущених оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. * Лістування ведеться лише на сторінках газети. * Лістине рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкється на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.